

Alpensalamander. — Ik kan u melden dat ik tweeden Paaschdag verschillende exemplaren gevangen heb in den vijver van hotel „De Valk” te Ubbergen, bij Nijmegen.

TINEKE BRANTJES v. RIJN.

Levensduur der Planten. — Als aardig voorbeeld van een éénjarige, die het lang uithoudt kan ik u wijzen op een rijtje voorjaarshelmkruid dat nu in zijn derde levensjaar lustig staat te bloeien in den Vogel- en Plantentuin in het Bloemendaalsche Bosch. Verleden jaar hebben ze flink gebloeid en overvloedig zaad voort gebracht, maar dat heeft ze niet weerhouden, om dit jaar onder uit de stengels weer flinke groote zijloten omhoog te doen schieten, die nu weer weelderig bloeien. Het ziet er naar uit, of ze nog wel een vierde jaartje zullen wagen ook.

T.

De Europeesche kanarie. — Naar aanleiding van een artikel in „De Levende Natuur” over de Europeesche kanarie zal het U misschien interesseeren, dat in onzen tuin vorig jaar eenige paartjes van deze soort vertoefd en gebroed hebben.

Een maand geleden ongeveer zijn ze weer gearriveerd en zal ik eens op de nesten letten. Ook werd in het Speulderbosch een nest gevonden van den houtsnip met twee eieren. Bij het vinden werd de snip gestoord en kwam niet weer terug. Momenteel zijn er nog tal van houtsnippen daar ter plaatse, ik zag er Dinsdagmorgen j.l. nog een, toen ik naar de balzende korhanen wilde kijken. Gisteren 29 April zag ik hier de eerste zwaluwen.

Arnhem, 30 April 1927.

J. A. C. SLEPES.

Hardnekkig bijgeloof. — De visscher in het Naardermeer beweert altijd nog, dat de palingen in het Meer levende jongen ter wereld brengen. Dat ze uit zee komen opdagen, heelemaal uit het midden van de Atlantische Oceaan vandaan, daar wil hij niets van weten. En bij de eerste de beste gelegenheid zal hij een drachtige paling voor mij open snijden en mij de jongen vertoonen. Tot nu toe is dat echter nog niet gebeurd.

Ook het koekoek-sperwer bijgeloof is nog niet de wereld uit, evenals het geloof, dat de geitemelker melk zou afzuigen aan geiten en koeien. In de Nederlandsche Jager vertelt de heer J. L. Mock hieromtrent al zeer merkwaardige dingen. Zooals ik mijn ongeloovige visscher heb, heeft hij een zeer geloovige boer. Deze beweert dat de geitemelkers het jonge vee aantasten en dan zwellingen en ontstekingen van de uiers teweeg brengen, zeer tot schade van die pinken. Ook het melkvee zelf heeft er van te lijden. Wanneer die gezwollen met koemest behandeld worden, zijn ze binnen vier-en-twintig uur al weer verdwenen. Wordt in dezen geen waakzaamheid betracht, dan verzweert de uier gedeeltelijk. In 1926 had de boer op deze wijze vier pinken verspeeld. Hij had de geitemelker echter nooit aan het werk gezien, maar was er stellig van overtuigd, dat de vogel in de donkere nacht zijn schadelijk werk bedreef en op grond daarvan verzocht hij ook den jager, om geitemelkers te schieten, zoodra de gelegenheid zich daartoe voordeed. Dit zijn zeer stellige beweringen, naar mijn meening wel zoo stellig, dat een dorpsburgemeester op grond daarvan een vergunning zou kunnen geven tot het schieten van geitemelkers als schadelijk gedierte. Het blijft altijd nog wel zeer noodig, dat dit geloof met groote duidelijkheid en beslistheid wordt weersproken.

T.

Nesten zoeken. — Mij werd medegedeeld dat een ornithologisch clubje, in grooten ijver ontstoken, ergens een ware klopjacht had gehouden op nesten. In tirailleurlinie opgesteld, waren zij door het heele gebied heen getrokken, elke duimbreed gronds onderzoekend en zoo hadden ze dan een betrouwbare telling gemaakt, van de nesten, daar aanwezig.

Misschien overdrijft mijn zegsman, maar we mogen hier toch wel even waarschuwen tegen overgrooten ijver en weetgierigheid. Zeker is het veel waard, om een census te houden van onze vogelbevolking en dan liefst jaar op jaar en terwijl men zich reenschap tracht te geven van de oorzaken der veranderingen. Voor bepaalde vogelsoorten gaat dat ook gemakkelijk genoeg, denk maar aan de nestkastjes-contrôle, aan de vestigingen van reigers, aalscholvers, meeuwen, sterntjes, enz. De ervaring heeft ons echter geleerd, dat een herhaalde en hevige contrôle van dergelijke vestigingen toch ook wel

eens een nadeeligen invloed kan hebben. Een intens doorsnuffelen van een gebied, met stilstaan bij ieder nest, het hanteeren, misschien zelfs wegen en meten van de eieren verstoort menig broedsel en wijst maar al te dikwijls den weg aan nestverstoorders, zoowel menschen als dieren. Zeer veel vogels laten nog al gauw hun nest met eieren in den steek, wanneer ze plotseling verontrust worden.

Wij moeten hier trachten naar den gulden middenweg. Voor jeugdige en beginnende vogelaars heeft het zoeken, vinden en aanschouwen van nesten een zeer groote bekoring. Die bekoring heb ik gevoeld, zoolang ik mij kan herinneren, dus van vierjarig jongetje af. Maar even lang heb ik het vogelnest beschouwd als iets van innige ontroering en onaantastbaarheid en nog altijd gevoel ik bij het vinden van een vogelnest de plicht, om het zoo spoedig mogelijk weer te verlaten. In ons vogelrijk Kennemerland zien we menig nest zoo maar en passant, zonder dat we er naar behoeften te zoeken en we passeeren het dan ook. De vogel, die er af vliegt, is voldoende voor de identificatie en dan weten we meteen ook wel, of er reden bestaat voor nader onderzoek of niet. Meestal niet. En als we eenmaal het nest weten te liggen dan vinden we ook wel een plekje in de omgeving, waar we het vogelhuisshouden kunnen bespieden zonder het te verontrusten. De meerdere of mindere schuwheid van de vogels is vaak een individueele eigenschap, sommige laten zich niet storen door een school vol kinderen, andere zijn direct ontmoedigd. Ik denk hierbij aan de kneu van Aelbertsberg, die nestelde in een hoek van het schoolpad, waar vier keer op een dag horderd fietsen passeerden, die dikwijls genoeg het boompje aanreden. Toch zijn de jonge kneutjes veilig en wel uitgevlogen. Maar zoo zijn ze lang niet allemaal. Wij moeten dus niet meer nesten zoeken dan noodig is en bij het controleeren en ook bij het fotografeeren van nesten met de grootst mogelijke omzichtigheid te werk gaan. De vogels zijn er in de eerste plaats om henzelfen, in de tweede plaats als bron van genot voor de menschheid, in de derde plaats als voorwerp van studie en studie mag in dit geval niet getroffen worden, door de blaam, dat zij haar voorwerp vernietigt. Wij kunnen de doctoren Pluizer en Cyfer niet missen, maar zij mogen Windekind niet hinderen. T.

Late Boerenzwaluwen in 1926. — Tegen half October zijn meestal de boerenzwaluwen verdwenen. Enkele late doortrekkers zien we dan nog wel, voornamelijk langs de kust, in het laatst van Trekmaand zijn ze al zeldzamer, terwijl Nov. vogels werkelijk te tellen zijn. Dit jaar (1926) zagen we op 27 Oct. nog drie doortrekkers langs het strand bij IJmuiden, terwijl er op 13 Nov. zich één enkel vertoonde bij Naarden. Op 3 Dec. zag ik van uit de tram twee boerenzwaluwen, jagend boven de Amsterdamsche vaart tusschen Sloterdijk en Halfweg, terwijl op 22 Dec. A. de Lorm er twee waarnam op dezelfde plaats.

Uit het zuiden van Engeland komen bijna elk jaar berichten van December-zwaluwen. In het Noorden van Engeland vertoonen ze zich echter zoogood als nooit in de wintermaanden. Daarom is het bericht van de „Berwicksche Naturalist Club” wel interessant.

Omstreeks midden Dec. 1925 werd nabij Goldstream een zwaluw gezien, die herhaaldelijk neerschoot naar een rioolrooster. Daaronder zat een andere zwaluw (jong?) opgesloten, waarschijnlijk door een afvoerbuiss daarin gevallen. Hoe lang deze zwaluw daar al gevangen zat, of gevoerd werd door z'n kameraad, of wat waarschijnlijker is, door één der ouders is niet bekend, maar dat moet zeker reeds een paar maanden geweest zijn.

April, 1927.

JAN P. STRIJOS.

Vroege lijster. — Gistermorgen 25 April 1927 te omstreeks 11 uur, reed ik per rijwiel in de buurtschap Schependom onder de gemeente Borculo. Mijn aandacht werd getrokken door een eigenaardig gepiep als van een jonge vogel die gevoederd werd. Ik steeg af en bemerkte op een houthoop staande op het erf van de boerderij Pagenboom een jonge vogel, zijnde een jonge Mistellijster. Om mij te overtuigen, dat ik mij niet vergiste nam ik een stok en trok de jonge vogel naar mij toe, hetgeen het diertje toeliet, aangezien het blijkbaar leed van de koude. (Het was regenachtig weer, gepaard met hagelbuien.) Nadat ik mij overtuigd had met een jonge vogel te hebben te doen, wachtte ik eenige oogenblikken en bemerkte dat het diertje door de ouders werd gevoed. Zoodat een vergissing beslist uitgesloten is. Is dit niet abnormaal vroeg? Wellicht stelt u hierin belang, redenen waarom ik u dit meld.